

Forslag

til

Lov om ændring af arveloven.

Fremsat den 2. marts 1977 af *Jens Møller* (KrF), *Chr. Christensen* (KrF) og *Inge Krogh* (KrF).

§ 1.

I arvelov nr. 215 af 31. maj 1963, som ændret ved lov nr. 222 af 8. juni 1966, lov nr. 258 af 4. juni 1969 og lov nr. 259 af 22. maj 1974, foretages følgende ændring:

I § 71 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

„Stk. 3. Såfremt afdøde overlever af en

tidligere afdød ægtefælles særlige livsarvinger, skal justitsministeren afstå arven til disse.“

§ 2.

Nærværende lov kommer til anvendelse i alle dødsboer, der ikke var færdigbehandlede ved dette lovforslags fremsættelse.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ifølge arveloven af 1963 har stedbørn ingen arveret, men arver kun, såfremt der tillægges dem arveret ved testamente. Dette betyder, at såfremt en stedfader eller stedmoder afgår ved døden uden at efterlade sig arvinger efter loven og uden at have oprettet noget testamente, tilfalder dødsboet staten.

Når lovgivningen i øvrigt bygger på familiens arveret, synes denne ordning besynderlig. Det kan være rimeligt nok, at en arveladers stedbørn ikke — som arveladerens egne børn — har nogen tvangsarveret, og at de må vige for en stedfaders eller stedmoders blodsbeslægtede arvinger efter loven. Derimod forekommer det urimeligt, hvis de også må se sig fortrængt af staten. Tænker man sig den situation, at en ægtemand, der har særbørn, afgår ved døden og efterlader en større formue til en uformuende enke, vil urimeligheden i at lade denne formue indgå i statskassen ved hendes senere død, være særlig åbenbar.

Selvom formuen formelt kommer til at tilhøre stedmoderen, er det jo nemlig i *realiteten fædrene arv*, som staten her inddrager.

Filosofien bag statens overtagelse af arv har imidlertid kun været, at man faldt tilbage på staten, hvor ingen anden havde en naturlig tilknytning til den afdøde og dødsboet. Det har ikke været meningen via statens arveret at udhule den private arveret eller at skabe et provenu for statskassen.

Arveloven indeholder da også i § 71 en regel om, at staten (justitsministeren) *kan* afstå arv, og i den til grund for loven liggende betænkning (betænkning af 1941 afgivet af arvelovskommissionen af 1936) hedder det bl.a. (bemærkninger til lovudkastets § 102), at det ikke ville „stemme med karakteren af statens ret og begrundelsen for den“, hvis „staten skulle holde fast på en arv i tilfælde, hvor der efter almindelig opfattelse var andre, der havde et *meget stærkere* krav“ (understregning tilføjet); betænkningen siger også, at afståelsesklausulen kan benyttes til „at efterkomme en formodet vilje hos den afdøde eller i øvrigt at fyldestgøre, hvad der for en almindelig betragtning må anses som *stemmende med ret og billighed*“ (understregning tilføjet). Betænkningen nævner